

Gudstjeneste i Melbourne d. 10. februar 2019

sidste søndag efter helligtrekonger

Lad os rejse os og høre dette hellige evangelium, som evangelisten Matthæus skriver:

Seks dage efter tog Jesus

Peter og Jakob og hans bror Johannes
med sig og førte dem op på et højt bjerg,
hvor de var alene.

Og han blev forvandlet for øjnene af dem,
hans ansigt lyste som solen,
og hans klæder blev hvide som lyset.

Og se, Moses og Elias kom til syne for dem
og talte med ham.

Så udbrød Peter og sagde til Jesus:

»Herre, det er godt, at vi er her.

Hvis du vil, bygger jeg tre hytter her,
én til dig og én til Moses og én til Elias.«

Mens han endnu talte, se,
da overskyggede en lysende sky dem,
og der lød en røst fra skyen:

»Det er min elskede søn,
i ham har jeg fundet velbehag.

Hør ham!«

Da disciplene hørte det, faldt de ned på deres ansigt
og blev grebet af stor frygt.

Men Jesus gik hen og rørte ved dem og sagde:

»Rejs jer, og frygt ikke!«

Og da de løftede deres blik,
kunne de kun se Jesus alene.

Mens de gik ned fra bjerget, befalede Jesus dem: »Fortæl ikke
nogen om dette syn,
før Menneskesønnen er opstået fra de døde.«

Matt 17,1-9

Amen

I Faderens, Sønnens og Helligåndens navn.

Amen

”Fra evighed og til evighed.” Sådan slutter den første bøn, som præsten læser fra alteret, altid, uanset om det er her i Australien eller i Danmark. Har man først vænnet sig til gudstjenestens ord, så tænker man måske ikke længere over betydningen af dem - ”fra evigheden og til evighed”. Men hvad er evigheden for en størrelse?

Man kan forsøge at forklare det med et andet ord ved at sige, at evigheden er uendelig, noget, som bliver ved og ved, og som ikke kan vejes og måles.

Man kan også forsøge at forstå det rationelt ved at sige, at evigheden er der, hvor tid og sted ophører.

Eksistentielt forstås dette sted uden for tid og rum ofte som dér, hvor livet ophører og døden indtræder.

Man kan forestille sig, at det er som en teaterscene med to døre, en på hver side af scenen. På den ene står der ”fra evighed”, og på den anden står der ”til evighed”.

Og på scenen imellem de to døre leves livet.

Vi kommer ind i livet ad den dør, hvorpå der står ”fra evighed”. Vi lever vores liv i skiftende kulisser.

Vi flytter og rejser til den anden side af jorden og får nye omgivelser. Der kommer nye aktører ind på scenen – nye kollegaer, nye venner, nye mennesker i kirken, måske en biskop på gennemrejse, alle deltager vi i livet på scenen, og undervejs skiftes rollerne ud.

Livet leves i forskellige roller, med forskellige aktører og med forskellige kulisser. Og til sidst forlader vi livets scene og forsvinder ud ad døren i den anden side, den hvorpå der står ”til evighed”.

Fra evighed og til evighed. Og der imellem leves livet! Sådan kan man i hvert fald forsøge at forstå evigheden – set ud fra et perspektiv for os, der står midt i livet.

Umiddelbart ved vi ikke, hvad der er på den anden side af døren, hvorpå der står ”til evigheden.” Men dagens tekst udfordrer den forståelse af evigheden, som noget, der først kommer efter døden er indtrådt. Evigheden er ikke kun på den anden side af de døre, hvorigennem vi kommer ind og ud af livet!

Der eksisterer øjeblikke i et menneskes liv, hvor alting står lysende klart for en, og hvor evigheden når os her midt i livet. Et splitsekund, hvor det er som om, tid og sted ikke eksisterer. Momentane oplevelser, hvor evigheden bryder ind i tiden og tilværelsen.

Måske har du haft sådanne øjeblikke? En forelskelse. Et barns fødsel. Den elskedes død. Eller bare en helt almindelig hverdag – måske en morgenstund, inden søvnen helt har forladt af kroppen. Et sanseligt nærvær i naturen – måske under en rejse – hvor alting står lysende klart for dine øjne. Øjeblikke, hvor tid og sted forsvinder, og evighedens sjælefred berører dig.

En menneskelig erfaring af guddommeligt nærvær.

Fælles for sådanne oplevelser er, at hvis vi forsøger at gribe dem, så forsvinder de, som sæbebobler i mellem hænderne på os.

Øjeblikket lader sig ikke gribe, ej heller begribe eller fastholde.

Det er øjeblikket, der griber os – og bagefter har vi svært ved at forklare for andre, hvad det var, der skete i det øjeblik.

Det er sådan en oplevelse, de tre disciple har i dagens tekst. De har valgt at følge Jesus, og flere gange oplever de, at livet sammen med Jesus gennembrydes af øjeblikke, hvor evigheden sætter tid og sted ud af kraft. Begivenheder, oplevelser eller syn af himmelsk karakter, der griber ind i deres jordiske liv. I teksten

hører vi, at Jesus fører de tre disciple, Peter, Jakob og Johannes med op på et højt bjerg.

Et højt bjerg er ofte det sted, hvor Gud åbenbarer sig og viser sig for menneskene. Bjergets top er det sted, hvor åbenbaringsvidner og profeter i Bibelen bliver kontaktet og berørt af Gud. Det er også på bjerget, Sinaj, at Gud viser sig for Moses, da Moses modtager de ti bud.

Bjerget er så stort, at det rager helt op i himlen. Naturens kraft og skønhed er overvældende, og fra bjergets top er mennesket blot en lille prik.

Ikke underligt at bjerget bliver betragtet som et mødested mellem himmel og jord, Gud og mennesker, evighed og det jordiske liv. Og det er også kulissen for disciplenes oplevelse i dagens tekst. Der på toppen af et højt bjerg står nu de tre disciple sammen med Jesus. Og lige dér griber evigheden i et splitsekund ind i deres liv. Jesus bliver forvandlet for øjnene af dem, så hans ansigt lyser som solen.

I et øjeblik ser de ham stå og tale med to historiske personer fra Det Gamle Testamente. To af de store hovedrolleindehavere: Moses, der er lovens stamfader, og Elias, der er repræsentant for profeterne. Begge har de levet flere hundrede år tidligere. Begge er de repræsentanter for den himmelske verden.

Disciplene må opleve det som om, at tid og sted er ophævet. De står dér oplyst af det guddommelige lys, som skinner fra Jesu ansigt – lige dér for øjnene af dem står han oplyst. I et kort øjeblik er alle tanker, overvejelser og spekulationer væk, i det sekund skinner evigheden på dem, og alting står lysende klart.

Men i næste sekund griber Peter ud efter øjeblikket.

Han gør, som mange sikkert ville gøre: Han forsøger at fastholde det guddommelige øjeblik og siger:

”Det er sørme godt, at vi er her, for så kan jeg da lige bygge tre hytter til jer”. Så kan de tre lysende skikkelser fra evigheden få fast bopæl på jorden, så de kan være til stede sammen med os dødelige lige her og nu midt i livet.

Det er så fristende at gribe ud efter de øjeblikke, hvor oplevelsen af evighed oplyser vores liv, og så forsøge at fastholde dem. Når vi oplyses af evighedens lys, forsvinder alle bekymringer og tanker. Men i samme øjeblik vi tænker, at denne stund er så fantastisk, at den ikke må ophøre, ja så forsvinder den. Når vi forsøger at fastholde oplevelsen af evigheden, så sætter vi samtidig tiden i gang igen.

Tilbage står vi med al vores gøren og laden. Paradokset er, at når vi forsøger at bygge hytter for at fastholde øjeblikke af guddommeligt nærvær, ja så mærker vi ikke længere Guds nærvær. Og pist væk er et øjeblikks oplevelse af evighed. Væk er også det nærvær, hvor alle vores sanser åbnes.

Så nej, Peter skal ikke bygge hytter. En røst fra himlen griber ind: ”Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham!”

Det er som om, Guds røst griber os i nakkeskindet og løfter os op på kirkebænken. Vi skal ikke gøre noget andet end se, lytte og sanse. ”Hør ham!”

Det er dét, der fordres af os. ”Hør ham!” Det er ikke fordi, vi skal passiviseres. Vi skal lytte aktivt med hjertet, vi skal lade vore sanser åbnes, så vi kan oplyses af evigheden, og det kan vi ikke, når hjernen er optaget af bekymringer eller planer.

Vi bliver nødt til at lade os gribe ved kraven, miste fodfæste for en stund, svæve frit som i en hængekøje, der er spændt ud fra

evighed og til evighed, lige her og nu midt i livet, så vi kan høre ham – Guds søn.

Derfor tænder Gud den store projektør på bjerget og lader den skinne igennem sin elskede søn. Gud lader Jesus kaste et forklarelsens skær over datidens største autoriteter, loven og profeterne. Moses og Elias. Betydningsfulde personer, men Jesus er mere end det.

Han er Guds egen åbenbaring. Hans elskede søn, hvis lys også kan kaste et forklarelsens skær over vores liv. Så vi kan se vores liv, som Guds elskede børn. Så ”hør ham!” Og det er det, der fordres.

Lige her og nu midt i vores liv med bekymringer, angst og usikkerhed for fremtiden. Lige her midt på livets scene med skiftende kulisser, roller og aktører. Lige her og nu søndag formiddag i Melbourne.

Fra evighed og til evighed – lige her og nu midt i livet. Lov og tak og evig være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treeing Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen

Kirkebøn
Vi takker dig, Gud,
for det liv, du har skænket os,
for den verden vi lever i,
for de mennesker, vi holder af
– og dem som holder os ud.

Tak for det forklarelsens lys,
du ved din elskede søn kaster over vores liv.

Gør os til dine lydhøre børn,
åben vores sanser,
så vi ser og hører,
hvad du vil vise os og lære os.

Før os derhen, hvor dit lys kan stråle igennem os,
så vi oplyser mørket,
er til glæde og gavn,
og giver tro, håb og mod på fremtiden
for alle mennesker.

Lad dit lys trænge ind i vores mørke,
også når vi af angst for at miste os selv,
lukker os om os selv og lukker verden ude.
Giv os modet til at hengive os til dig i tillid til,
at vi altid hviler i din kærlighed.

Og vær hos os og tilgiv os,
når vi alligevel ikke tør hengive os til dig,
og forskanser os i vores eget mørke.

Vær hos den, der lider, sørger og er bange.
Lad den, for hvem døden er nær, mærke
din omsorg, dit nærvær og din kærlighed.

Velsign den danske menighed i Australien, og alle, som opholder sig her, landet og dets indbyggere,
og Danmark, Dronningen og hele hendes hus.

Vær med regeringen, Folketinget og domstolene
både her og i hjemlandet.
Giv visdom, indsigt og mod til alle,
der har indflydelse på andre menneskers liv.

Giv kærlighed, lydhørhed og ydmyghed til alle,
der har fået magt, ansvar og myndighed betroet.

Nedbryd falske fjendebilleder og fordomme.
Skab vilje til fred, dialog og forsoning,
overalt hvor der findes had, fanatisme og krig.

Styrk og bevar din kristne kirke og alle os i den, både her i
Australien og ude over hele din verden.
Gør os til et åbent, levende og givende fællesskab.
Giv os alle din nåde, fred og velsignelse.
Amen